

Arrest

nr. 118 750 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 21 september 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 28 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Artikel 42quater §14° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene is op 04.09.2012 gescheiden van zijn echtgenote;

Betrokkene ondertekende op 08.02.2012 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- Medisch attest waaruit blijkt dat betrokkene in goede gezondheid verkeert. Haar medische toestand is dus niet van die aard dat het een verblijf in België noodzakelijk maakt of een belemmering vormt om terug te keren naar zijn land van herkomst.

- Attesten dat betrokkene gewerkt heeft als fruitplukker, aangevuld door bewijzen dat betrokkene werk zoekt als interimarbeider. Aangezien betrokkene niet meer werkzaam is vormt dit geen belemmering om terug te keren naar zijn land van herkomst;

- uit een verklaring op eer van de neef van betrokkene blijkt er geen sprake te zijn van andere familieleden in België, enkel de neef. Uit andere gegevens blijkt dat betrokkene nog regelmatig telefonisch contact heeft met zijn ouders in het land van herkomst;

- een attest deelcertificaat Nederlands tweede taal: aangezien het volgen van Nederlandse les een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

- Verder zou er sprake zijn van interfamiliaal geweld: betrokkene legt hiervan geen enkel bewijs voor (medische attesten, attest vluchthuis, verklaringen van derden).

Uit al deze voorgelegde documenten (en de nog jonge leeftijd van betrokkene) kan afgeleid worden dat de situatie van betrokkene (sociale, economische en culturele integratie) in België nog niet van dien aard is dat een terugkeer naar Marokko betrokkene ernstige schade zou toebrengen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 42§4 quater 4° en artikel 42§5 van de wet van 15 december 1980 Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, BS 31 december 1980 Schending van de materiele motiveringsplicht alsook schending van de formele motiveringsplicht. zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen: de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen."

Het middel luidt als volgt:

"Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie besliste dat verzoeker geen bewijs voorbrengt van intra familiaal geweld en een terugkeer naar Marokko hem geen ernstige schade zou toebrengen;

Terwijl artikel 42§4 quater 4° van de vreemdelingenwet stelt dat Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing is, indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Dat § 5 van bedoeld artikel 42 quater eraan toevoegt dat de minister of zijn gemachtigde zonodig kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds besliste dat het niet verder onderzoeken van deze indicaties van intrafamiliaal geweld als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt gezien en dat ook de motiveringsplicht wordt geschonden wanneer DVZ geen rekening houdt met de pv's die zulks suggereren. (RvV 10 december 2009, nr. 35.640, RvV 22 december 2009, nr. 36.480, RvV 7 januari 2010, nr. 36.714);

Dat de beslissing dan ook niet naar recht verantwoord wordt.

Toelichting bij dit middel

Verzoeker werd door zijn echtgenote psychisch (en ook soms fysisch) geterroriseerd. Hij legde hiervan klacht neer bij de politie Zwijndrecht, op 23 September 2011.

"... Ze heeft dan op zeker moment uit de keuken een groot mes genomen en zei vervolgens : ofwel doe ik u iets aan, ofwel doe ik men eigen iets aan. Ze bedoelde daarbij dat ze mij wilde neersteken. Als ze zichzelf iets zou aan doen zou ze de schuld op mij steken. Ze wees daarbij met de punt van het mes in mijn richting; ..."

Verzoeker maakte dit pv over aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, zodat deze niet kan beweren niet op de hoogte te zijn van de mishandelingen.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verwijt verzoeker wel gene medische attesten voor te leggen, maar miskent hierbij de fysieke overmacht van verzoeker als man. Verzoeker kon zich weren en werd uiteindelijk slechts zeer licht verwond en daarenboven vluchtte hij. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kan niet van verzoeker verwachten dat hij zich eerst lijfelijik laat molesteren, om dan een bewijs te hebben van den mishandeling.

Verder zou verzoeker geen bewijs bijbrengen van een vluchthuis... Verzoeker nodigt de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie uit om een vluchthuis voor mannen aan te duiden waar verzoeker zou zijn terecht gekunnen. Dit bestaat uiteraard niet, zodat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van verzoeker het onmogelijke verlangt.

Verder laat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na om zelf onderzoek te doen, zoals nochtans vereist door en de wet en de rechtspraak.

In drie recente arresten werd de Dienst Vreemdelingenzaken immers teruggefloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot de intrekking van een voorwaardelijke verblijfstitel voor gezinshereniging. Telkens was er geen gezamenlijke vestiging meer omdat een van de echtgenoten de woonst had verlaten. Er waren echter ook indicaties van huiselijk geweld. De RvV oordeelt dat DVZ dergelijke indicaties eerst moet onderzoeken.

In geen van de gevallen werd betwist dat er effectief geen sprake meer was van een "gezamenlijke vestiging" (gezinscel). Dat was vastgesteld door een politieverslag of door de aangifte van dit feit door de andere partner aan de politiediensten. De voorwaardelijk toegekende gezinshereniging kon dus (binnen de eerste twee jaar) ingetrokken worden, omdat aan een van de voorwaarden van het verblijfsrecht (artikel 42 quater, §1,4° Vw) niet meer werd voldaan. Maar in bijzonder schrijnende situaties, bijvoorbeeld wanneer de echtgenoot of geregistreerde partner het slachtoffer is van huiselijk geweld, mag DVZ het verblijfsrecht niet beëindigen (artikel 42quater, §4, 4° Vw). In de drie voorliggende gevallen waren er telkens indicaties dat de betrokken vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn van huiselijk geweld. Dit bleek bijvoorbeeld uit de verwijzing naar een klacht van de getroffen vreemdeling over diens partner in een voorliggende PV, uit een voorgebracht medisch attest wegens slagen en verwondingen, of uit verklaringen in het dossier van het parket. Telkens had DVZ nagelaten om deze gegevens verder te onderzoeken. (RvV 10 december 2009, nr. 35.640, RvV 22 december 2009, nr. 36.480, RvV 7 januari 2010, nr. 36.714);

Niettegenstaande er dus enkel (onrechtstreekse) indicaties in het verblijfsdossier aanwezig waren over vermeend huiselijk geweld en de vreemdeling hiervan nog niet het effectieve bewijs had geleverd, meent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat DVZ (in het kader van de controlebevoegdheid volgens artikel 42 quater, §5 Vw) verder onderzoek moet verrichten naar de concrete situatie van de betrokken vreemdeling, om na te gaan of artikel 42quater, §4, 4° Vw van toepassing is.

Bovendien voldoet verzoeker aan alle overige criteria; zo kwam hij niet ten laste van het sociale zekerheidsstelsel (omdat hij werkte) en verbleef hij al die tijd bij een nicht.

Het dient dan ook vastgesteld te worden dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de wet schond."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 42 §4 quater en artikel 42 §5 van de Vreemdelingenwet, de materiele motiveringsplicht, alsook de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ; de algemene rechtsbeginselen en

beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te brengen.

Ter ondersteuning voert de verzoekende partij aan dat hij psychisch werd geterroriseerd door zijn echtgenote en klacht neerlegde op 23.09.2011.

Volgens de verzoekende partij werd onzorgvuldig gehandeld door aan haar geen uitzonderingsregime toe te kennen o.g.v. intrafamiliaal geweld.

De kritiek van de verzoekende partij komt er in essentie op neer dat zij meent dat niet voldoende onderzocht zou zijn of hij voldeed aan de uitzonderingssituatie zoals voorzien in artikel 42quater, §4,2° en 3° van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geenszins ernstig zijn.

De verwerende partij merkt op dat uit de stukken uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 23.09.2011 bij de politie melding heeft gemaakt van mondelinge bedreigingen.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid bij brief dd. 26.01.2012 aan de burgemeester van de gemeente Zwijndrecht instructie gaf om de verzoekende partij uit te nodigen een aantal documenten voor te leggen.

Vervolgens legde de verzoekende partij een aantal documenten voor, doch geen document dat betrekking heeft op het vermeende intrafamiliaal geweld.

De verwerende partij laat gelden dat, gelet op het feit dat de laatste melding van de verzoekende partij dateert van 23.09.2011, het aan de verzoekende partij toekwam om haar dossier te actualiseren en bewijzen van intrafamiliaal geweld voor te leggen.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. " [...]

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden, kan niet ernstig worden betwist dat wel degelijk een onderzoek is gebeurd, m.n. werd de verzoekende partij uitgenodigd bij brief dd. 26.01.2012.

De verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat hij de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante inlichtingen op nuttige wijze aan de gemachtigde ter kennis te brengen.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. " (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie door het nemen van een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, waarnaar verzoekster verwijst, als volgt luidt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid\ 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen. bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

In casu heeft de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie vastgesteld dat er uit het dossier kan afgeleid worden dat de verzoekende partij mogelijks het slachtoffer is van huiselijk geweld.

Bijgevolg werd verzoekster uitdrukkelijk gevraagd om alle mogelijke bewijzen hiervan bij te brengen.

Verzoekster heeft als bewijs voor het huiselijk geweld geen documenten voorgelegd.

De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie heeft derhalve geheel terecht besloten dat op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten niet afdoende is aangetoond dat zij effectief het slachtoffer is van een schrijnende situatie.

De bestreden beslissing is dan ook gesteund op de stukken van het administratief dossier, die overigens door de verzoekende partij zelf werden voorgelegd.

Daarbij merkt de verwerende partij op dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het door de verzoekende partij voorgelegde proces-verbaal, doch dat, gelet op voormelde vaststellingen aangaande het voorgelegde PV, verzoekster op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende heeft aangetoond actueel het slachtoffer te zijn van huiselijk geweld.

De kritiek van de verzoekende partij, die feitelijke grondslag mist, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

In zoverre de verzoekende partij middels de uiteenzetting bij haar eerste middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en Maatschappelijke Integratie in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat het eerste middel niet emstig is."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen en vermeldt zowel de juridische als de feitelijke grondslag. Er wordt verwezen naar de toepassing van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en uiteengezet dat de verzoekende partij geen afdoende redenen bijbracht om aan te nemen dat zij zich in een situatie bevindt waarbij een terugkeer naar het herkomstland ernstige schade zou toebrengen. De bestreden beslissing wijst er onder meer op dat de verzoekende partij enkel een neef als familielid heeft in België en dat zij geen inkomsten uit arbeid aantoonde omdat haar werkzaamheden als fruitplukker zich in het verleden voordoen ("gewerkt heeft") en zij thans werkzoekend is als interimarbeider.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen,

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 42quater § 4 en § 5 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat onvoldoende werd onderzocht dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt als slachtoffer van geweld.

De bestreden beslissing stelt dat niet afdoende is bewezen dat de verzoekende partij slachtoffer is van geweld.

De verwerende partij merkt terecht op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening hield met het gegeven dat de verzoekende partij zich kenbaar maakte als slachtoffer van geweld wat ook weergegeven is door het motief dat dit niet afdoende is bewezen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij in het bezit is van een proces-verbaal van verhoor van de verzoekende partij waarbij deze verklaart door haar echtgenote met een mes te zijn bedreigd. Dit proces-verbaal bevat enkel de verklaring van de verzoekende partij en er werden geen andere attesten toegevoegd, evenmin een medisch attest, zodat het niet kennelijk onredelijk voorkomt dat in casu de verwerende partij meent dat het "geweld" bij gebreke aan andere stukken niet afdoende bewezen voorkomt. De verzoekende partij werd niet gekwetst en er blijken geen objectieve tekenen die de verzoekende partij toont om haar verklaring te ondersteunen. De Raad ziet niet in welk onderzoek de verwerende partij nog verder had dienen te voeren. Het komt ook de verzoekende partij toe haar beweringen te staven en desgevallend een arts te raadplegen indien zij het slachtoffer is van huiselijk geweld te meer er in casu geen fysieke vaststellingen zijn gedaan. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij geen "*medische attesten, attest vluchthuis, verklaringen van derden*" bijbrengt somt de bestreden beslissing enkele voorbeelden op van documenten die de verzoekende partij mogelijkerwijze had kunnen bijbrengen en waarvan de reden waarom deze niet zijn bijgebracht relevantie missen nu het de verzoekende partij toekomt op welke wijze dan ook haar beweringen aan te vullen met bewijzen, wat zij naliet te doen. Een louter eenzijdige verklaring lijkt in casu niet te volstaan en de verzoekende partij toont enige onredelijkheid hiervan in casu niet aan. De vergelijking met andere rechtspraak in het verzoekschrift gaat in casu niet op, nu rekening is gehouden met de klacht die de verzoekende partij dienaangaande heeft neergelegd.

Hoe dan ook gaat de verzoekende partij met haar betoog voorbij aan de overige vaststellingen in de bestreden beslissing.

Uit artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet blijkt, zoals de verwerende partij citeert in haar nota, dat indien de verzoekende partij slachtoffer is van huiselijk geweld en zulks is aangetoond, zij bijkomend dient aan te tonen werknemer te zijn of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en haar familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De bestreden beslissing stelt hierover: "*Attesten dat betrokkene gewerkt heeft als fruitplukker, aangevuld door bewijzen dat betrokkene werk zoekt als interimarbeider. Aangezien betrokkene niet meer werkzaam is vormt dit geen belemmering om terug te keren naar zijn land van herkomst; uit een verklaring op eer van de neef van betrokkene blijkt er geen sprake te zijn van andere familieleden in België, enkel de neef.*"

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij betreffende haar inkomsten een loonfiche van de maand november 2011 a rato van 771,52 euro bijbracht, een loonfiche van december 2011 a rato van 1086,1 euro, een inschrijving voor een vacature en bij VDAB ,een overschrijving aan A.R. (vermoedelijk tewerkstelling andere gezinsleden). Ten overvloede dient er te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift evenmin aantoonst aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet te voldoen.

Ter zake weze nog opgemerkt dat het niet volstaat aan te tonen in het verleden niet ten laste te zijn geweest van het sociale zekerheidsstelsel nu de wettelijke bepalingen vereisen dat aangetoond moet worden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Derhalve staat vast dat de verzoekende partij niet aantoonst dat aan alle cumulatieve voorwaarden van de wettelijke bepalingen werd voldaan.

De verwerende partij heeft, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, het voorgehouden slachtofferschap van geweld niet genegeerd en de betreffende stukken in aanmerking genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Voorts maakt de verzoekende partij niet duidelijk met welke stukken de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen Schending van de materiele motiveringsplicht alsook schending van de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.”*

Het middel luidt als volgt:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie besliste dat verzoeker het land dient te verlaten, terwijl nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren; Dat aldus de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden; Dat deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de burgemeester beschikt; Dat uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren;

Dat de bestreden beslissing verzoeker niet in staat stelt na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen;

Dat artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt: Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.

Dat uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden;

Terwijl met het gebruik van het woord "zonodig" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting;

Dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM;

Dat derhalve er geen sprake is van een gebonden bevoegdheid en dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde beslist naar luidt van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven;

Dat zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4 vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven; Dat aangezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen enkele motivering geeft betreffend het bevel om het grondgebied te verlaten, deze een inbreuk maakt op de formele motiveringsverplichting;

Dat de beslissing nietig is

Toelichting bij het middel:

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken

*Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat indien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie het recht op verblijf niet erkent, deze beschikt over de **keuze** al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een mime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.*

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel. Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Dit principe werd recent nog bevestigd in een arrest van de RW van 25 april 2013, 101.037.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In het tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiele motiveringsplicht, alsook schending van de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991,*
- de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen,*
- artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.*

De enige concrete kritiek van verzoekster komt erop neer dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom haar bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris naar inzichten van verzoekster over een keuzevrijheid beschikt.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een beslissing heeft genomen houdende de beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Immers werd artikel 7 van de Vreemdelingenwet intussen gewijzigd door artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012).

Het eerste lid van artikel 7 luidt als volgt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." [...]

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

Gelet op het feit dat het K.B. onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de hierboven bepaalde gevallen derhalve niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

De bestreden beslissing werd afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verzoekende partij beperkt zich tot het uiten van vage en theoretische beschouwingen, die in casu niet relevant zijn gezien de inhoud van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl zij in casu geen schending aanvoert van een hoger rechtsnorm in haar specifieke zaak, die er zou moeten toe leiden dat haar geen bevel mocht worden gegeven om het grondgebied te verlaten. De loutere vermelding dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd is met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, zoals artikel 3 van het EVRM, verhindert niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze zaak terecht heeft beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont niet aan dat enige hogere rechtsnorm hieraan in de weg staat.

Tot slot laat verwerende partij nog gelden dat de verzoekende partij voor het overige niet ingaat op de nochtans door haar als geschonden aangevoerde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992,

De uiteenzetting van de verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.”

2.2.3. Waar de verzoekende partij de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert voor wat het gegeven bevel betreft, en ten overvloede artikel 8 van de vreemdelingenwet voor wat het bevel betreft, dienen volgens deze bepalingen de juridische en feitelijke overwegingen te zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en dat met voldoende precisie wordt aangegeven om welke feitelijke en juridische reden het bevel is gegeven.

In casu ontbreekt dergelijke redengeving. De bestreden beslissing beperkt zich voor wat het bevel betreft te verwijzen naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Waar de verwerende partij in de nota erop wijst dat artikel 7 van de vreemdelingenwet in de gevallen van het eerste lid onder 1°, 2°, 5°, 11° of 12° haar discretionaire bevoegdheid ontnemt, wordt er vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet met zekerheid blijkt dat de verzoekende partij zich in één dezer gevallen bevindt, noch op basis van welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet de verwerende partij toepassing wilde maken.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld laat het feit dat verwerende partij een verblijf van meer dan drie maanden beëindigt niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

De Raad kan in het door verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangehaalde artikel 7 van de vreemdelingenwet geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden.

Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De vaststelling dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot beëindiging van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot

beëindiging van verblijf. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd, zoals bij de bespreking van het eerste middel is aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond. De verzoekende partij stelt terecht dat de formele motiveringsplicht is geschonden wat het bevel betreft, wat leidt tot de vernietiging van het bevel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN